

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক অপাৰ সুখ পাবলৈ মাতা-পিতাৰ সন্মুখলৈ আহিছা, পিতাই তোমালোকক অপৰিসীম দুখৰ পৰা উলিয়াই অপৰিসীম সুখলৈ লৈ যায়"

প্ৰশ্ন: একমাত্ৰ পিতাহে ৰিজাৰ্ভ (সংৰক্ষিত) হৈ থাকে, পুনৰ্জন্ম নলয় – কিয়?

উত্তৰ: কিয়নো তোমালোকক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কৰি তোলাঁতা কোনোবাতো লাগিব। যদি পিতাও পুনৰ্জন্মত আহে, তেন্তে তোমালোকক ক'লাৰ (অপবিত্ৰ, কুৎসিত) পৰা বগা (পবিত্ৰ, সুন্দৰ) কোনে কৰি তুলিব? সেয়েহে পিতা ৰিজাৰ্ভ হৈ থাকে।

প্ৰশ্ন: দেৱতাসকল কিয় সদায় সুখী হয়?

উত্তৰ: কিয়নো দেৱতাসকল পবিত্ৰ হয়, পবিত্ৰতাৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ চলন শুধৰণি হৈছে। য'ত পবিত্ৰতা আছে ত'ত সুখ-শান্তি আছে। মুখ্য হৈছে পবিত্ৰতা।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই বুজায়। তেওঁ পিতাও হয়, মাতা-পিতাও হয়। তোমালোকে গাইছিলো নহয় - তুমিয়েই মাতা-পিতা, আমি বালক তোমাৰ..... সকলোৱে আহান থাকে। কাক আহান কৰে? পৰমপিতা পৰমাত্মাক। বাকী তেওঁলোকে বুজি নাপায় যে, তেওঁৰ কৃপাত কি অপাৰ সুখ আৰু কেতিয়া পায়? অপাৰ সুখ বুলি কাক কয়, সেয়াও বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোক ইয়াত সন্মুখত বহি আছা, এইটো জানা যে ইয়াত কিমান অপৰিসীম দুখ আছে। এইখন হৈছে দুখধাম। সেইখন হৈছে সুখধাম। কাৰো বুদ্ধিত এইটো উদয় নহয় যে আমি 21 জন্ম স্বৰ্গত বহুত সুখী হৈ থাকোঁ। তোমালোকৰো প্ৰথমতে এইটো অনুভৱ নাছিল। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি সেই পৰমপিতা পৰমাত্মা, মাতা-পিতাৰ সন্মুখত বহি আছো। এইটো জানা যে আমি 21 জন্মৰ বাবে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে ইয়ালৈ আহোঁ। পিতাকো জানি ল'লা আৰু পিতাৰ দ্বাৰা গোটেই সৃষ্টি চক্ৰকো বুজি ল'লা। আমি প্ৰথমতে অপাৰ সুখত আছিলো আকৌ দুখলৈ আহিলো, এইটোও ক্ৰমানুসাৰে প্ৰত্যেকৰে বুদ্ধিত থাকে। ষ্টুডেণ্টৰতো (বিদ্যার্থীৰ) স্মৃতিত এইটো সদায় থাকিব লাগে কিন্তু বাবাই দেখিবলৈ পায় বিদ্যার্থীসকলে বাৰে-বাৰে পাহৰি যায়, সেইকাৰণে আকৌ মূৰ্ছিত হৈ যায়। লেবেলি (জঁই পৰি) যায়। মায়াই প্ৰহাৰ কৰি দিয়ে। যি আনন্দত থাকিব লাগে, সেয়া নাথাকে। ক্ৰমানুসৰি পদ নাই জানো। স্বৰ্গলৈতো যায়, কিন্তু তাতো ৰজাকে আদি কৰি প্ৰজালৈকে থাকে। কোনোবা দুখীয়া প্ৰজা, কোনোবা চহকী। স্বৰ্গতো এনেকুৱা আৰু নৰকতো এনেকুৱা। উচ্চ আৰু নীচ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি অপৰিসীম সুখ পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰো। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰেই আটাইতকৈ বেছি সুখ থাকে। মুখ্য হৈছে পবিত্ৰতা কথা। পবিত্ৰতা অবিহনে শান্তি আৰু সমৃদ্ধি কেতিয়াও পাব নোৱাৰি। এই ক্ষেত্ৰত চাল-চলন বহুত ভাল হোৱা উচিত। মনুষ্যৰ চলন পবিত্ৰতাৰ দ্বাৰা শুধৰণী হয়। পবিত্ৰ হ'লে তেওঁক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। তোমালোক ইয়ালৈ দেৱতা হ'বৰ বাবে আহিছা। দেৱতাসকল সদায় সুখী আছিল। কোনো মনুষ্য সদায় সুখী হ'ব নোৱাৰে। দেৱতাসকলৰেই সুখ থাকে। সেই দেৱতাসকলকেই তোমালোকে পূজা কৰা নাছিলো জানো কিয়নো তেওঁলোক পবিত্ৰ আছিল। সকলোপবিত্ৰতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। বিঘ্নও ইয়াতে আছে। এইটো বিচাৰে যে জগতত শান্তি হওঁক। বাবাই কয় - পবিত্ৰতা অবিহনে শান্তি কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। প্ৰথম মুখ্য কথাই হৈছে পবিত্ৰতা। পবিত্ৰতাৰ দ্বাৰাই চলনৰশুধৰণী হয়। পতিত হোৱাৰ লগে-লগে চলন আকৌ বেয়া হয়। এনেকৈ বুজিব লাগে যে এতিয়া আমি পুনৰ দেৱতা হ'ব লাগে গতিকে পবিত্ৰতা নিশ্চয় লাগে। দেৱতাসকল পবিত্ৰ সেই বাবেতো অপবিত্ৰ মনুষ্যই তেওঁলোকৰ আগত গৈ মূৰ দোৱায়। মুখ্য কথা হৈছে পবিত্ৰতাৰ। মিনতিও এনেকৈ কৰে - হে পতিত-পাৱন আহি আমাক পাবন কৰি তোলা। পিতাই কয় - কাম হৈছে মহাশত্ৰু, ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'লেহে পবিত্ৰ হ'বগৈ। তোমালোক যেতিয়া পবিত্ৰ সতোপ্ৰধান আছিলো তেতিয়া শান্তি আছিল, সুখো আছিল। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া স্মৃতিলৈ আহিছে, এয়াতো কালিৰ কথা। তোমালোক যেতিয়া পবিত্ৰ আছিলো তেতিয়া অপৰিসীম সুখ-শান্তি সকলো আছিল। এতিয়া তোমালোক আকৌ সেই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব লাগিব, এই ক্ষেত্ৰত প্ৰথম মুখ্য কথা হ'ল সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হোৱা। এয়াতো গায়নো আছে - এয়া হৈছে জ্ঞান যন্ত্ৰ, ইয়াত বিঘ্ন নিশ্চয় আহিব। পবিত্ৰতাক লৈয়ে কিমান হয়ৰাণ কৰে। আসুৰী সম্প্ৰদায় আৰুদৈৱী সম্প্ৰদায় বুলিও গায়ন কৰা হৈছে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে সত্যযুগত এই দেৱতাসকল আছিল। চেহেৰা মনুষ্যৰ দৰেই কিন্তু তেওঁলোকক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। তাত হৈছে সম্পূৰ্ণ সতোপ্ৰধান। তাত কোনো ধৰণৰ খুঁত নাথাকে। সকলো বস্তুয়ে পাৰফেক্ট (নিখুঁত) হয়। পিতা পাৰফেক্ট সেইবাবে সন্তানসকলকো পাৰফেক্ট কৰি তোলে। যোগবলৰ দ্বাৰা তোমালোক

কিমান পবিত্ৰ, বিউটিফুল (সুন্দৰ) হৈ পৰা। এওঁ পথিকজনতো (শিৱবাবা) সদায় বগা (সুন্দৰ) হয়, যিয়ে তোমালোকক ক'লাৰ পৰা বগা কৰি তোলে। তাত নেচাৰেল (স্বাভাৱিক) সৌন্দৰ্য্য থাকে। সুন্দৰ কৰি তোলাৰ দৰকাৰ নাথাকে। সতোপ্ৰধান অৱস্থাত সুন্দৰেই হয়। তেওঁলোকেই আকৌ তমোপ্ৰধান হোৱাৰ বাবে ক'লা হৈ যায়। নামেই হৈছে শ্যাম আৰু সুন্দৰ। কৃষ্ণক শ্যাম আৰু সুন্দৰ বুলি কিয় কয়? ইয়াৰ অৰ্থ কেতিয়াও পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও শুনাব নোৱাৰে। ভগৱান পিতাই যি কথা শুনায়, সেয়া আন কোনো মনুষ্যই শুনাব নোৱাৰে। চিত্ৰত স্বদৰ্শন চক্ৰ দেৱতাসকলক দি দিছে।

পিতাই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, স্বদৰ্শন চক্ৰৰতো দেৱতাসকলৰ দৰকাৰ নাই। তেওঁলোকে শংখ আদি কি কৰিব। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকল হোৱা। শংখধ্বনিও তোমালোকে কৰিব লাগে। তোমালোকে জানা যে এতিয়া বিশ্বত কেনেকৈ শান্তি স্থাপনা হৈ আছে। লগতে চলনো ভাল হোৱা উচিত। ভক্তি মাৰ্গততো তোমালোকে দেৱতাসকলৰ আগত গৈ নিজৰ চলনৰ বৰ্ণনা নকৰা জানো। কিন্তু দেৱতাসকলে তোমালোকৰ চলন শুধৰণি নকৰে। শুধৰণি কৰোঁতা কোনোবা বেলেগ আছে। সেই শিৱবাবাতো হৈছে নিৰাকাৰ। তেওঁৰ আগত এনেকৈ নকয় যে আপুনি সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... শিৱৰ মহিমাই বেলেগ। দেৱতাসকলৰ মহিমা গোৱা হয়। কিন্তু আমি কেনেকৈ এনেকুৱা হ'ম। আত্মাহে পবিত্ৰ আৰু অপবিত্ৰ হয়। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকল পবিত্ৰ হৈ আছে। যেতিয়া আত্মা সম্পূৰ্ণ হৈ যাব তেতিয়া এই শৰীৰ পতিত হৈ নাথাকে, পুনৰ গৈ পবিত্ৰ শৰীৰ ল'বগৈ। ইয়াততো পবিত্ৰ শৰীৰ হ'ব নোৱাৰে। পবিত্ৰ শৰীৰ তেতিয়া হ'ব যেতিয়া প্ৰকৃতিও সতোপ্ৰধান হ'ব। নতুন সৃষ্টিত প্ৰতিটো বস্তু সতোপ্ৰধান হয়। এতিয়া 5 তত্ব তমোপ্ৰধান হোৱা বাবে কিমান উপদ্ৰৱ হৈ থাকে। কেনেকৈ মনুষ্যৰ মৃত্যু হৈ থাকে। তীৰ্থ যাত্ৰালৈ যায়, কিবা দুখটোনা হ'লে মৰি যায়। জল, ভূমি আদিৰ কিমান অনিষ্ট সাধন কৰে। এই সকলোবোৰ ত্ৰুটি তোমালোকক সহায় কৰে। বিনাশত হঠাৎ বানপানী আহি যায়, ধুমুহা আহে - এইবোৰ হৈছে প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ। তেওঁলোকে যি ব'মা আদি তৈয়াৰ কৰে, সেয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এইবোৰক ঈশ্বৰীয় দুৰ্যোগ বুলি কোৱা নহয়। সেইবোৰতো মনুষ্যই বনায়। আৰ্থ-ক'ৱিক (ভূমিকম্প) আদি মনুষ্যৰ দ্বাৰা সংঘটিত নহয়। এই দুৰ্যোগবোৰ পৰস্পৰ একত্ৰিত হৈ পৃথিৱীখন পাতল কৰি দিয়ে। তোমালোকে জানা যে কেনেকৈ বাবাই আমাক একদম পাতল কৰি নতুন সৃষ্টিলৈ লগত লৈ যায়। মূৰ পাতল হৈ গ'লে প্ৰাণৱন্ত হৈ নাযায় জানো। তোমালোকক বাবাই একেবাৰে পাতল কৰি দিয়ে। সকলো দুখ দুৰ হৈ যায়। এতিয়া তোমালোক সকলোৰে মূৰ বহুত গধুৰ হৈ আছে, পিছত সকলো পাতল, শান্ত, সুখী হৈ যাবগৈ। যি বিভিন্ন ধৰ্মাৱলম্বী আছে সকলোৱে আনন্দিত হ'ব লাগে, সকলোৰে সংগতি কৰিবলৈ বাবাৰ আগমন হৈছে। যেতিয়া স্থাপনা পুৰা হৈ যায় তেতিয়া সকলো ধৰ্মৰ বিনাশ হৈ যায়। আগতে তোমালোকৰ বুদ্ধিত এইটো খেয়ালো নাছিল। এতিয়া বুজি পোৱা, গায়নো আছে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা। বাকী যি অনেক ধৰ্ম আছে সেই সকলো ধৰ্মৰেই বিনাশ। এইটো কৰ্তব্য এজন পিতাইহে কৰে, শিৱবাবাৰ বাহিৰে আন কোনেও কৰিব নোৱাৰে। এনেকুৱা অলৌকিক জন্ম আৰু অলৌকিক কৰ্তব্য কাৰোৰে হ'ব নোৱাৰে। পিতা হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ। তেন্তে তেওঁৰ কৰ্তব্যও বহুত উচ্চ। কৰণকৰাৱনহাৰ নহয় জানো। তোমালোকে জ্ঞান শুনোৱা - এই সৃষ্টিৰ পৰা পাপ আত্মাৰ বোজা আঁতৰাবলৈ পিতাৰ আগমন হৈছে। এইটো গায়নো আছে - এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা আৰু অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ কৰিবলৈ পিতা আহে। তোমালোকক এতিয়া কিমান উচ্চ মহাত্মা কৰি গঢ়ি আছে। মহাত্মা দেৱতাৰ বাহিৰে আন কোনো নহয়। ইয়াততো বহুতকৈ মহাত্মা বুলি কৈ থাকে। কিন্তু মহাত্মা বুলি মহান আত্মাক কোৱা হয়। ৰামৰাজ্য বুলি স্বৰ্গকে কোৱা হয়। তাত ৰাৱণ ৰাজ্যই নাথাকে, গতিকে বিকাৰৰ প্ৰশ্নই উদয় হ'ব নোৱাৰে, সেয়েহে তাক কোৱা হয় সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। যিমানেই সম্পূৰ্ণ হ'বা সিমানেই অধিক সময় সুখ পাবা। অপূৰ্ণসকলেতো ইমান সুখ পাব নোৱাৰে। স্কুলতো কোনোবা সম্পূৰ্ণ কোনোবা অপূৰ্ণ থাকে। পাৰ্থক্য দেখা পোৱা যায়। ডাক্তৰ মানে হৈছে ডাক্তৰ। কিন্তু কিছুমানৰ উপাৰ্জন বহুত কম কিছুমানৰ বহুত বেছি। ঠিক তেনেকৈ দেৱতাতো দেৱতায়ে হয় কিন্তু পদমৰ্যাদাৰ কিমান পাৰ্থক্য হৈ যায়। পিতা আহি তোমালোকক উচ্চ পাঠ পঢ়ায়। কৃষ্ণক কেতিয়াও ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণকে শ্যাম-সুন্দৰ বুলি কোৱা হয়। ক'লা বৰণীয়া কৃষ্ণকো দেখুৱায়। কৃষ্ণ জানো ক'লা হয়। নাম ৰূপটো সলনি হৈ যায়। যেতিয়া আত্মা ক'লা হৈ যায় তেতিয়া নাম, ৰূপ, দেশ, কাল সলনি হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকক বুজোৱা হয়, তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি কেনেকৈ আৰম্ভণিৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰি আহিছো। প্ৰথমতে দেৱতা আছিল, পিছত দেৱতাৰ পৰা অসুৰ হ'ল। পিতাই 84 জন্মৰ ৰহস্যও বুজাইছে, যিটো আন কোনেও নাজানে। পিতাহে আহি সকলো ৰহস্য বুজায়। পিতাই কয় - মোৰ মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক মোৰ সৈতে ঘৰত (পৰমধাম) নাছিল। জানো। তোমালোক ভাই-ভাই আছিল। সকলো আত্মা আছিল, শৰীৰ নাছিল। পিতা আছিল আৰু তোমালোক ভাই-ভাইসকল আছিল। অন্য কোনো সম্বন্ধ নাছিল। পিতাতো পুনৰ্জন্মত নাহে। তেওঁতো নাটক অনুসাৰে ৰিজাৰ্ড (সংৰক্ষিত) হৈ থাকে। তেওঁৰ ভূমিকাই তেনেকুৱা। তোমালোকে কিমান সময় ধৰি আহ্বান কৰিলা, সেয়াও পিতাই শুনাইছে। এনেকুৱা নহয় যে দ্বাপৰৰ পৰা তোমালোকে পিতাক আহ্বান কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছা। নহয়, বহুত সময়ৰ পিছত তোমালোকে মাতিবলৈ আৰম্ভ কৰিছা। তোমালোককতো পিতাই সুখী কৰি তোলে অৰ্থাৎ সুখৰ

উত্তৰাধিকাৰ পিতাই দি আছে। তোমালোকেও কোৱা যে আমি আপোনাৰ ওচৰত কল্পই-কল্পই অনেক বাৰ আহিছো। এই চক্ৰ চলিয়েই থাকে। প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত বাবা আপোনাৰ সৈতে মিলিত হওঁ আৰু এই উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰো। যিমান দেহধাৰী আছে সকলো ষ্টুডেন্ট (বিদাৰ্থী) হয়, পঢ়াওঁতাজন হৈছে বিদেহী। এইটো (ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ) তেখেতৰ শৰীৰ নহয়। নিজে বিদেহী হয়, ইয়ালৈ আহি শৰীৰ ধাৰণ কৰে। শৰীৰ অবিহনে সন্তানসকলক পঢ়াব কেনেকৈ! সকলো আত্মাৰ তেওঁ হৈছে পিতা। ভক্তি মাৰ্গত সকলোৱে তেওঁক আহ্বান কৰে, যথাযথ ৰুদ্ৰ মালা স্মৰণ কৰে। ওপৰত আছে ফুল আৰু যুগল মেৰু। সেইবোৰতো (মণিবোৰ) একেধৰণে হয়। ফুলক কিয় নমস্কাৰ কৰে, এয়াও এতিয়া তোমালোকে গম পাইছা যে আচলতে কাৰ মালা জপা হয়। দেৱতাসকলৰ মালা জপে নে তোমালোকৰ জপে? মালা দেৱতাসকল নে তোমালোকৰ? দেৱতাৰ বুলি কোৱা নহ'ব। এয়া ব্ৰাহ্মণেই হয় যাক পিতাই বহি পঢ়ায়। ব্ৰাহ্মণৰ পৰা আকৌ তোমালোক দেৱতা হৈ যোৱা। এতিয়া পঢ়া আৰু তালৈ গৈ দেৱতা পদ লাভ কৰা। তোমালোকে পিতাৰ দ্বাৰা পঢ়ি, পৰিশ্ৰম কৰি আকৌ দেৱতা হৈ যোৱাগৈ সেয়েহে মালা তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ হয়। বলিহাৰী (মহিমা) পঢ়াওঁতাজনৰ। পিতাই সন্তানসকলৰ কিমান সেৱা কৰিছে। তাততো কোনেও পিতাক মনতো নেপেলায়। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে মালা জপিছিল। এতিয়া সেই ফুল আহি তোমালোককো ফুল কৰি তোলে অৰ্থাৎ নিজৰ মালাৰ দানা বনায়। তোমালোকতো গুল-গুল (ফুল) হৈ যোৱা। আত্মাৰ জ্ঞানো এতিয়া তোমালোকে লাভ কৰিছা। গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোকৰেই মহিমা হয়। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে আনকো নিজৰ সমান ব্ৰাহ্মণ কৰি তুলি আকৌ স্বৰ্গবাসী দেৱী-দেৱতা কৰি তোলা। দেৱতাসকল স্বৰ্গত থাকে। তোমালোক যেতিয়া দেৱতা হৈ যোৱা তাত তোমালোকৰ অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ জ্ঞান নাথাকে।

এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলেই অতীত, বৰ্তমান, ভৱিষ্যতৰ জ্ঞান লাভ কৰা, অন্য কোনেও জ্ঞান লাভ নকৰে। তোমালোক বহুত ভাগ্যশালী হোৱা। কিন্তু মায়াই আকৌ পাহৰাই দিয়ে। তোমালোকক এই বাবাই (ব্ৰহ্মা) নপঢ়ায়। এওঁতো মনুষ্য হয়, এৱোঁ পঢ়ি আছে। এওঁতো সকলোতকৈ পিছত আছিল। তেৱেঁই সকলোতকৈ বেছি এক নম্বৰৰ পতিত আকৌ তেৱেঁই সকলোতকৈ বেছি এক নম্বৰৰ পবিত্ৰ হয়। কিমান সুখী হয়। এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত আছে। পিতাই তোমালোকক কিমান উচ্চ কৰি তোলে। আয়ুস্মান ভৱ, পুত্ৰবান ভৱ..... এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পিতাই কয় - যদি মই আশীৰ্বাদ দিওঁ, তেতিয়াতো সকলোকে দি থাকিব লাগিব। মইতো তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াবলৈ আহিছো। পঢ়াৰ দ্বাৰাই তোমালোকে সকলো আশীৰ্বাদ লাভ কৰা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতা যেনেকৈ পাৰফেক্ট (নিখুঁত) তেনেকৈ নিজকো পাৰফেক্ট কৰি তুলিব লাগে। পবিত্ৰতাক ধাৰণ কৰি নিজৰ চলন শুধৰাব লাগে, প্ৰকৃত সুখ-শান্তিৰ অনুভৱ কৰিব লাগে।

(2) সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান বুদ্ধিত ৰাখি ব্ৰাহ্মণ তথা দেৱতা কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। নিজৰ উচ্চ ভাগ্যক কেতিয়াও পাহৰিব নালাগে।

বৰদান: সাধনৰ প্ৰবৃত্তিত থাকি কমল ফুলৰ সমান উপৰাম আৰু মৰমৰ হৈ থাকোঁতা বেহদৰ (অসীমৰ) বৈৰাগী হোৱা

সাধন যদি পাইছা তেন্তে তাক বিশাল অন্তৰেৰে ব্যৱহাৰ কৰা, এই সাধন তোমালোকৰ বাবেই, কিন্তু তাৰ লগত সাধনাক যুক্ত নকৰিবা। পুৰা বেলেঞ্চ (সন্তুলন) যাতে থাকে। সাধন বেয়া নহয়, সাধনতো তোমালোকৰ কৰ্মৰ, যোগৰ ফল হয়। কিন্তু সাধনৰ প্ৰবৃত্তিত থাকি কমল পুষ্পৰ সমান উপৰাম আৰু পিতাৰ মৰমৰ হোৱা। ব্যৱহাৰ কৰিও সেইবোৰৰ প্ৰভাৱত নাহিবা। সাধনবোৰত যেন বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তি যুক্ত হৈ নাযায়। প্ৰথমতে নিজৰ মাজত ইয়াক ইমার্জ (জাগ্ৰত) কৰা পিছত বিশ্বত সেই বায়ুমণ্ডল বিয়পাই দিয়া।

স্লোগান: দুষ্টিত্তাগ্ৰস্তক নিজৰ সম্ভৱমত স্থিত কৰি দিয়াটোৱেই হৈছে সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ সেৱা।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!